

Forum studențesc

● revistă a u. a. s. c. din centrul universitar timișoara ● anul V ● nr. 4 (25) 1977 ● 16 pagini ● 2 lei ●

PE DRUM DE GLORIE NEPIERITOARE

Peste zbaterele veacurilor, pentru pământurile tuturor geto-dacilor, către marile idealuri ale neamului românesc, istoria își este șieși omagiu.

Bogată în frumuseți, dar și mai bogată prin faptele mărețe ale poporului, țara aceasta a dăinuit și s-a zidit, mereu mai puternică, peste marginile a două milenii. Nu s-a găsit tărie în gînd și braț dușman, nici armă, nici jug să o infringă; și de-a simțit dorul libertății pierzându-i sufletul, și-a măsurat lupta în sutele de ani de urcuș în istorie.

La poalele Țării au crescut păduri și codri nemuritori de eroi. Fără număr și fără nume au rămas ei, cei îndăinați în neabătuta aducere-aminte de la Vaslui și

de la Rovine și de la Posada și mai de demult, de la întemeierea neamului românesc.

Ce tinăr este codrul de un veac! Și cit de multe și necruțătoare furtuni i-au încercat pînă acum neclintirea.

INDEPENDENȚA. Sub semnul Ei s-au încrustat în răboj de suflet atît de multe semețe fapte cit să facă de-a pururi neatirnat numele nostru de Țară.

Feste pămîntul numit România unde, și-au implinit străbunii nădejdi, se simte acum o adiere de robustă și bărbătească tinerețe. Este tinerețea noastră fără puțînța de-a-și uita rădăcinile nemuritoare, înțelegîndu-și sensul creșterii și rodirii pentru lumina viitorului comunist.

GHEORGHE TARTAN: „Omagiu 1907”. Fotografie distinsă cu premiul I în cadrul festivalului „Cîntarea României”

A 25-A EDIȚIE

Cu cinci ani în urmă, prin unificarea revistelor studențești „Agraria”, „Scalpelul”, „Forum” și „Micron” lua ființă revista centrului nostru universitar, denumită, atît de simbolic „Forum studențesc”. Apariția sa este o continuare firească a activității publicistice de pînă atunci a studenților timișoreni, în scopul realizării unui organ de propagandă și informare competent la nivel de centru universitar — erau cuvintele cu care generația lui Ionel Matală, redactorul șef al revistei, pornea la drum. Ion Iovan, Marcel Ilie, Lucian Alexiu, Tudor Peșan, Dorel Marian, Constanța Niță, Traian Băcilă, erau cîțiva din cei care încercau să demonstreze eficacitatea unei reviste reprezentative a centrului universitar. Au urmat cîteva numere în care revista era în căutarea adevăratului ei profil. Căutări în prezentarea grafică, în modalitățile de exprimare a vieții de asociație, lucruri frumoase în domeniul artei, literaturii. Subiectele abordate erau cele care aveau să se succedă în fiecare an în problematica revistei. Totul era modalitatea de abordare. Deocamdată exista o tendință de generalizare, de evitare a faptului concret. Numărul 4 al revistei demonstrează însă că adevăratul rezervor de inspirație publicistică este viața studențească, de zi cu zi. O încercare care avea să se răsfrîngă asupra profilului viitor al revistei. Apar nume noi: Elena Parpală, Dorina Rotar, Nicolae Cora, Adrian Bețiu, Viorel Stănculescu.

F. S.

(Continuare în pag. 3)

DIN SUMAR:

● Studenții timișoreni la a XX-a aniversare a organizației lor revoluționare ● Creația științifică studențească la parametrii pulsului național ● Creația literar-artistică în Festivalul național „Cîntarea României” ● Sentimentul istoriei: un secol pentru o țară ● Libertatea — acest cuvînt pe care nu îl poți defini decît dacă îl trăiești ●

Românii din România

Pe un pământ curat, pe un pământ bogat de rod, de spic de grâu, vegheat de piscuri de Carpați și împodobit de cimpia nesfirșită a Mării în care Dunărea se grăbește ca o domniță spre voievodul său, pe un pământ ca acesta nu putea să fie decât țara mea.

Cine nu vrea veri cu cîntecul legendar în seri de veghe, cu umbre din foc? Cine nu așteaptă ierni albe și moi pe case și pe păr? Cine nu vrea soare torid și moarte de scoici sub picioare, sau cine nu se bucură de fiecare glas de copil, de copil de aici, din România?

Cu ochii noștri i-am vegheat liniștea și odihna, cu gândurile noastre i-am clădit visul și idealul, cu miinile noastre am apărut-o de dușmani, de hoji și de minciună. Să spui „român” înseamnă demnitate, bărbăție, putere, cutezanță. Pentru acest cuvânt, spus din suflet a trebuit să ne jertfim de-atîtea ori, a trebuit să ne lăsăm vatra și focul și piinea în cuptor și să fugim pe culmi, cu tulnicul la gură și spada în mînă, ca să-i facem pe toți „o apă și-un pământ”. Pentru dorința mare din noi, de libertate și adevăr, ne-am inmormîntat părinții și copiii sub pinză albă, țesută printre lacrimi de jale, de degete harnice, i-am inmormîntat „în cîmp de mohor”, lingă țară, în căldura ei. În clipele de liniște. Țara, ca o fecioară cu degete de adevăr și păr de vînt, își lăsa cîntecele în leagăn curat, la care numai începuturi au dreptul să aspire. Mergea pe drum cu speranțe multe, în miez de zi și în miez de noapte, dar la capăt de drum

vinul cădea pe braț și gândurile se răstigneau în crengi.

Ce vrei, străinule din poartă?

Ochii noștri atenți la liniștea cimpului s-au închis atunci de zgomotul pașilor grei, străini. Nu era mersul nostru, nu erau mișcărilor noastre... Erau ochi străini.

Liniște turburată, frămîntare acerbă, mi-ai trezit iubita din somn, ai trîntit florile de cireș din pom, ai ofilit primăverile. Vremi răvășite au lăsat soarele să cadă supărat ca o rugină peste lucruri și peste durerea noastră.

De timp nu se pot lega cercuri de fier, cu timpul nu glumește nici o forță.

Pentru noi timpul a fost prieten și părinte. În noi timpul s-a născut și trăiește, crește ca prieten. În acest timp, forța noastră mereu tinăra a crescut un zid, un zid de viață vie și de forță. I-am a'ungat pe străini și i-am dat foc urmei pe care au lăsat-o în ogradă, am deschis largi ușile spre bucurie și am lăsat cai vrednici și credincioși luptei noastre să alerge pe un cîmp liber, pe pământ din țară nouă.

Țară nouă, de atîtea ori mai nouă ca ieri ești azi în bătaia soarelui unei vremi care nu va apune. Țară de români, fruntea ta nu va mai fi încrunțată de tristețe și gânduri apăsătoare. Țară de veacuri, viitorul tău abia a început. Țară de dor, oameni tăi nu vor fi niciodată călători uitați de valuri, din sufletul și respirația caldă de lingă pieptul tău vor naște muguri din ei, muguri de viață care vor da alte ramuri și multă, multă încredere.

Sîntem împreună o țară, sîntem torțe nestinse la porțile adevărului și ale păcii.

LIA LUCIA PETRIC

Constr. II

Pentru acest pământ

Un trup măreț avînd Carpații drept coloană vertebrală, respirînd la Marea Neagră.

Coline ondulate, prelînse în depărtări în nuanțe infinite de culori.

Lumină ridicată din punctele orizontului peste ondularea pămîntului.

Curgeri liniștite de unde cărunte spre miraculoasa împărăție a apelor, plină de culoare și mister ca un basm oriental.

Pe acest pământ, în răstimp de două milenii s-a născut, s-a permanentizat sufletul de român, strîngînd în el bucurii și lacrimi, amintiri și speranțe.

Viața s-a desfășurat aici în șopot de izvoare, fără început sau sfîrșit, în mlădierea fetelor la horă.

Ne-au rîvnit mulți, mușcînd cu dinții din pămîntul lui Decebal.

Dar urmașii „celor mai dreți și mai viteji dintre traci” cum îi numea Herodot pe geto-daci, au spus nu și au luptat pentru adevăr și dreptate.

Istoria neamului stă mărturie grăitoare unui adevăr incontestabil, acela că dreptul la libertate, unitate și neatîrnare a reprezentat o constantă a existenței românului, că voința fermă, aspirațiile spre progres nu pot fi stinse de asuprirea străină.

În istorica zi de 9 Mai 1877 în ședință solemnă, M. Kogălniceanu, ministrul de externe al României exclamă: „Sîntem independenți, sîntem națiune de sine stătătoare”.

Acest măreț act, întîmpinat cu vibrantă aprobare de întreaga țară își adaugă salvele de tun trase peste Dunărea asupra pozițiilor otomane, vestind Europei denunțarea oficială a suzeranității față de Poartă, intrarea României în război alături de Rusia, împotriva Imperiului otoman.

Românii „de viță veche” au pecetuit cu sînge le-gămîntul de independență deplină de la 9 mai 1877. La Plevna, la Grivița, la Rahova, românii au dat greu tribut de sînge — 10.000 bravi ostași răniți sau morți, înscriind cu sînge adevărate epopei.

Independența, nobila cauză a întregului popor a aprins clasele societății. Țărănimea a dat dovada unei înalte înțelegeri a comandamentelor naționale, subordonînd întreaga preocupare dezideratului major al țării: consolidarea cu arma în mînă a independenței.

Aceasta era cerința istorică și în acest curs s-a înscris cu întreaga sa capacitate de acțiune și efort. A fost de fapt, o participare de masă, o ridicare generală a țărănimii, conferind decisiv dimensiunile și sensul popular al mișcării naționale pentru independența țării.

Continuînd tradițiile luminoase ale cărturarilor patrioți, intelectualitatea românească s-a dedicat trup și suflet cauzei independenței prin înrolarea voluntară în rîndurile armatei, cit și prin creații dedicate acestui mare și permanent ideal.

Un puternic ecou l-a avut războiul și în conștiința maselor populare din provinciile românești aflate încă sub dominația străină, constituind o pagină impresionantă de solidaritate națională în realizarea uneia din cele mai arzătoare năzuințe ale întregului popor.

Și astfel, prin perfecta conjugare a luptei eroice și sprijinul total al maselor largi populare s-a făurit România — ca stat deplin și suveran.

Independența, visul de aur al națiunii a dat un nou imbold dezvoltării economice și sociale a țării, exercitînd o profundă înriurire asupra întregii evoluții istorice a României pe drumul progresului social și a permis afirmarea tot mai viguroasă a poporului nostru ca națiune de sine stătătoare.

MONICA MILVOI

Filologie I.

Tinerete și demnitate

Zile de primăvară, zile de sărbătoare, de împliniri, bucurii... zile de tinerete.

Tinerete — cuvînt magic în care citești ca-ntr-un hrisov atributul omului nou: elan, vigoare, entuziasm.

Rostești curajos acest cuvînt îngemănat cu demnitatea și gîndul ce se îndreaptă ireversibil spre marea familie a tinerilor țării, spre uteciști.

Sînt eroi ai zilelor noastre, primenind din an în an rîndurile clasei muncitoare. Îi întîlnim peste tot, în lupta cu natura pentru obținerea recoltelor bogate, sau cu focul incandescent al furnalelor ori în văzduh minuind

păsări măiestre, ori luptînd pe mare cu furia valurilor pentru a duce, pînă acolo, unde cerul se unește cu infinitul, numele de laudă al acestui popor cunoscut de milenii prin omenie și cinste.

Dar Drapelul sub care ne înălțăm azi cîntecul de biruință și avînt a fost purtat de tineri care au muncit cu ochii înfiți în tîria luminii, în fața plutonului de execuție știind că o dreaptă lege va străluci peste țara atît de dragă inimii lor. Și nu le putem uita ușor numele: Filimon Sirbu, Vasile Roaită, Elena Pavel, Ludovic Muschi, Filip Covacu, Haia Lișîț etc.

... 55 de ani s-au scurs de cînd s-a constituit UNIUNEA TINERETULUI COMUNIST.

... Mai, lună în care tinerii patrii mele și-au spus hotărît cuvîntul, înăptuind organizația care să-i adune pe toți cei ce aveau un crez sub același steag: Steagul clasei muncitoare.

Făclia aprinsă de cei căzuți o purtăm noi, pentru că „din stejar, stejar răsare”, iar neamul românesc a știut să-și prețuiască eroii și să-și urască de moarte dușmanii.

Legătura dintre cei ce munceau cu brațele și mintea s-a făcut de secole cînd liii știutori de carte ca: Bălcescu, Negruzzi, Coșbuc, Eminescu... au luptat cu slova scrisului împotriva aceluiași dușman.

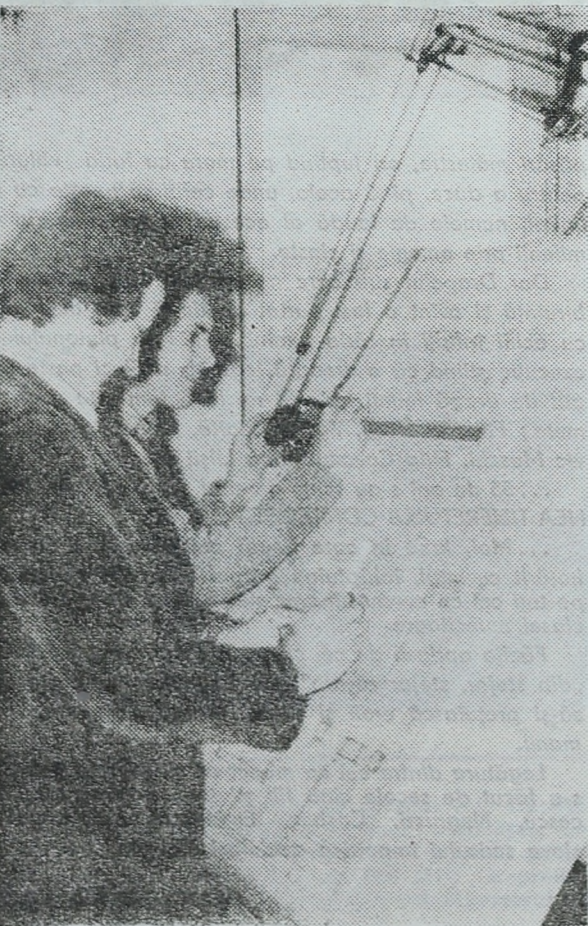
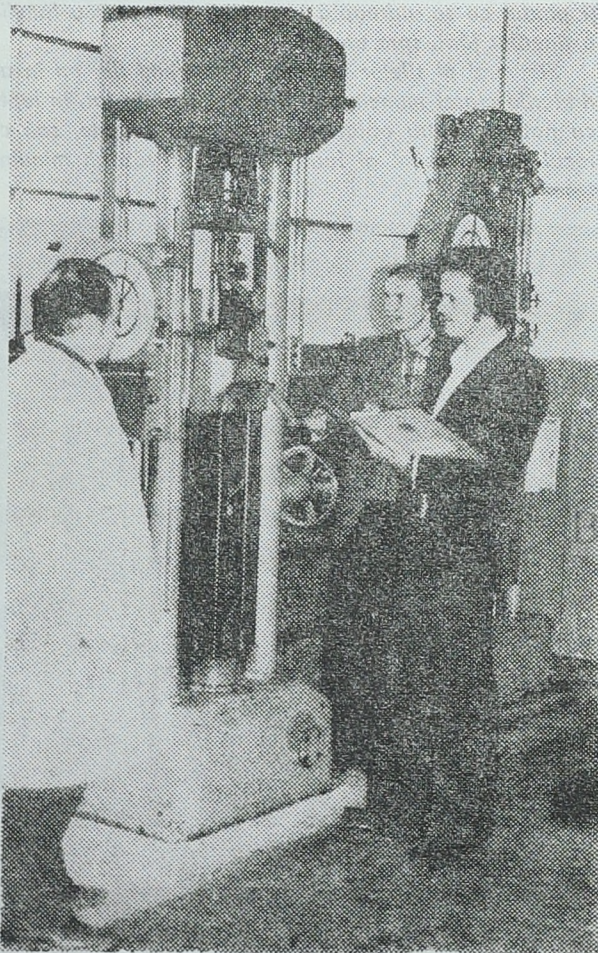
DIANA MARIA CAZAN

CREAȚIA ȘTIINȚIFICĂ STUDENȚEASCĂ LA PARAMETRII PULSULUI NAȚIONAL

● UN SPECTRU AL GÎNDURILOR ÎNARIPATE, UN SPECTRU AL MUNCII ● DOVADA CONCLUDENTĂ A PASIUNII ȘI PREGĂTIRII PROFESIONALE ● CERCETAREA FUNDAMENTALĂ ȘI APLICATIVĂ ● COLABORAREA STUDENT-CADRU DIDACTIC, O REALITATE MOBILIZATOARE ● PROIECTARE, EXECUȚIE, STUDIU CRITIC ● MUNCIM, PENTRU A LASA UN SEMN URMAȘILOR.

Prin caracterul ei novator, de dezvoltare și modernizare, creația științifică studențească se înscrie în cadrul indicatorilor fundamentali ai activității poporului nostru, în indicatori care definesc deopotrivă dezvoltarea multilaterală și modernizarea economiei, creșterea calitativă a activității productive și ridicarea nivelului de trai al poporului.

Abordînd felurite teme, desprinse din înseși necesitățile unei dezvoltări asidue și multilaterale, creația științifică studențească își pune antetul, atît în domeniile moderne, de pionierat ale științei, cît și în cele clasice, prin promovarea unor idei care vădese spiritul creator al tinerei generații. Pentru mințile agere și clarvăzătoare nu mai reprezintă necunoscute problema energiei sau poluării, a tehnologiilor neconvenționale sau a optimizării procesului de așchiere, a construcției motoarelor ușoare sau echilibrarea mecanismelor motoare la mașinile policilindrice. Un spectru larg, un spectru al gîndurilor neobosite, iscoditoare, harnice și pasionate, un spectru al activității studențești și al muncii.

Un loc de cinste în lupta promovării noului tehnic îl deține **Facultatea de mecanică**, o facultate cu remarcabile tradiții în materializarea conceptului de inedit așternut cu trudă de către studenți, sub îndrumarea atentă a cadrelor didactice, pe albul hîrtiei. Se muncește mult, realizările fiind dovada concludentă a pasiunii și pregătirii profesionale cu care participă efectiv studenții.

O premieră a manifestărilor științifice

Linii directoare ale activității de concepție și cercetare din cadrul acestei facultăți cît și ineditul ei ne sînt definite de către secretarul științific al facultății, prof. dr. Marin Trușculescu, care a arătat că este prima dată în cadrul manifestărilor științifice cînd apar grupări mixte de studenți și cadre didactice într-o egalitate absolută. Totodată, sesiunea de comunicări științifice din 13—15 mai este prima la care vor face comunicări studenții cu rezultatele propriei lor munci, orientarea tematică fiind îndreptată atît spre cercetarea fundamentală, cît mai ales în cea aplicativă în industrie, reflectîndu-se astfel relația de integrare a învățămîntului cu producția.

Activitatea de cercetare și proiectare se desfășoară aici în cadrul a 7 secții, toate acestea fiind prezente cu comunicări privind realizările din cadrul secției în sesiunea de comunicări științifice din mai.

În prima secție, „Mașini hidraulice”, s-au abordat interesante probleme ale cavității mașinilor hidraulice, ale construcției și exploatării acestor mașini, efectuîndu-se studii și cercetări privind realizarea de stațiuni de încercare. O activitate bogată ilustrată de cele 53 de lucrări științifice, care vor fi prezentate la sesiune, din care, demn de reținut este că 27 de lucrări au fost elaborate de către cadre didactice și cercetători, 6 de către cadre didactice și specialiști în producție, 14 lucrări elaborate de studenți și cadrele didactice, iar 6 de către studenți sub îndrumarea cadrelor didactice.

Cît de actuale și de importantă practică sînt temele abordate ne vorbesc însăși ele: „Aproximarea curbelor de egală eroziune cavitațională la centralele hidroelectrice fluviale”, din al cărei colectiv enumerăm studenții P. Zghimbea, D. Boșneac, M. Popescu, sub conducerea conf. dr. ing. M. Popovici, sau „Proiectarea, execuția și studiul critic asupra calculului unui turbotransformator magnetohidrodinamic de 40 kW”, lucrare executată sub îndrumarea academicianului Ioan Anton de către un colectiv numeros din care am reținut numele studenților M. Menyhart și I. Dumitrescu, arată cît de puternic sînt ancorate aceste teme în necesitățile tehnice actuale, arată amplitudinea și complexitatea acestora, care plecînd de la a găsi soluții noi, la a proiecta, la execuție, trecîndu-se chiar la realizare în final printr-un exigent studiu critic.

Contemporaneitatea primește ofranda muncii noastre

Unele dintre problemele cu care se confruntă contemporaneitatea cum ar fi poluarea atmosferică datorită instalațiilor energetice, construcția și funcționarea unor motoare ușoare, a unor motoare cu injecție directă și supraalimentare simulată, își găsesc rezolvarea în cadrul celei de-a doua secții, „Procese termo-gazodinamice și combustia mașinilor și agregatelor termice”.

În cadrul aceleiași sesiuni vor fi prezentate 44 de lucrări științifice dintre care 21 au fost realizate de către cadrele didactice, 8 de cadre didactice și specialiști din industrie, 5 de specialiști din domeniul mașinilor termice, 4 de către studenți și cadre didactice, iar 6 de către studenți sub îndrumarea cadrelor didactice. Avînd la bază cerințele reducerii consumului de energie, a găsirii unor noi combustibili, temele abordate își aduc atît de necesarul aport. „Aspecte privind transferul de căldură la țevi cu aripioare interioare în regim de curgere laminat”, lucrare executată sub conducerea conf. dr. ing. I. Bejan, sau „Cercetări experimentale asupra unor elemente de separatori de umiditate ai turbinelor cu aburi din centralele nucleare atomice” efectuată de un colectiv de studenți, A. Cucean, D. Codrean, A. Ciupală, M. Grigore, în colaborare cu cadrele didactice sub conducerea prof. dr. ing. G. Creța, cît și „Considerații cu privire la construirea unor arzătoare mixte, gaz-păcură cu pulverizarea păcurii cu ajutorul ga-

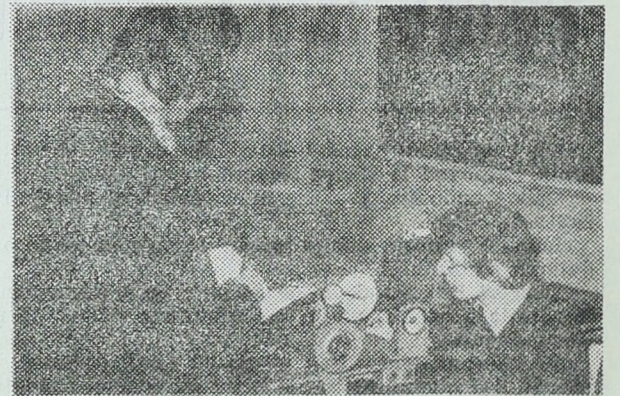
zelor naturale”, realizată sub conducerea științifică a prof. dr. ing. C. Ungureanu de către studentul L. Retegan, ne dau o imagine edificatoare asupra muncii, a realizărilor demne de laudă din această secție.

A treia secție „Sisteme de tracțiune și construcția vehiculelor de cale ferată”, contribuie la îmbunătățirea, prin studii și cercetări a vehiculelor urbane și suburbane cu motor liniar, a transmisiei hidraulice în procesul de comutare a treptelor de viteze de la locomotive, a reglării automate în vederea asigurării funcționării economice a locomotivei Diesel electrice, cît și a multor alte vehicule de cale ferată sau a unor părți constitutive ale acestora. Prezente la sesiunea din mai vor fi 23 de lucrări, din care 16 sînt realizate de cadre didactice, iar 7 de către studenți și cadre didactice.

Studenții secției de Material rulant participă în mare număr, la teme care solicită cunoștințele dobîndite în cadrul facultății, cum ar fi „Calculul ramei boghiului LDH de 2000 CP la demaraj”, a cărei realizare este legată de numele studenților P. Băilă, V. Coroiu, O. Groza, M. Coterică, sub îndrumarea prof. dr. ing. V. Hoancă.

Clasicul și neconvenționalul tehnologiilor

O contribuție deosebită la rezolvarea cerințelor acute ale producției folosind tehnologiile neconvenționale, abordînd probleme ca optimizarea regimului de așchiere, sau prelucrabilitatea oțelurilor o aduc cadrele didactice și studenții din cadrul

secției „Procedee tehnologice și utilaje pentru prelucrarea la rece”, secția a patra, prezintă la sesiunea de comunicări științifice cu 46 de lucrări, dintre care realizate de cadre didactice și cercetători 36, iar 10 de către studenți și cadre didactice. Temele propuse indică la multe dintre lucrări caracterul de muncă de cercetare în cadrul contractelor cu întreprinderi cum ar fi: „Studiul variației componentelor forței de așchiere la strunjirea cilindrului utilizați la laminorul pentru tablă de la Oțelul Roșu”, studiu efectuat, sub direcția îndrumare a prof. dr. ing. A. Dreucan, de un colectiv de cadre didactice și studenți, dintre care remarcăm numele lui P. Lațcu. Între temele de un interes deosebit care vizează direct industria se află și „Cercetări privind finisarea roților dințate prin eroziune electro-chimică, hidrodinamică” a unui colectiv din care face parte și studentul V. Nani îndrumat de către șef lucrări ing. C. Nița, sau „Distribuția de momente în micromotoare oscilante”, lucrare la a cărei realizare contribuie studenții V. Iancu și I. Miculiță, conducător științific fiind prof. dr. ing. E. Dodon.

CREAȚIA ȘTIINȚIFICĂ STUDENȚEASCĂ LA PARAMETRII PULSULUI NAȚIONAL

Între molecule și atomi, căldură și rezistență

Domeniul tratamentelor termice, al sudurii, al turnării aliajelor metalice al rezistenței și încercării materialelor este cuprins în cadrul secției „Prelucrări la cald, sudură, încercări de materiale”, cea de-a cincea, secție în care de un interes deosebit se bucură problemele din domeniul oțelurilor criogenice, a recondiționării matricilor prin sudare, precum și cele privind mecanismul ruperii materialelor metalice. Secția este prezentată în sesiune de 24 lucrări realizate de cadre didactice și cercetători, 12 de studenți și cadre didactice, iar 4 de către studenți, sub îndrumarea cadrelor didactice.

Noul, productivitatea, folosirea la maximum a capacităților tehnice ale întreprinderilor sînt reflectate de teme, precum: „Contribuții la studiul tratamentului termic aplicat oțelului criogenic aliat cu 3,5% nichel”, realizată de prof. dr. ing. M. Trușculescu și un colectiv de cadre didactice, „Sudarea automată a fusurilor arborilor de transmisie pentru poduri rulante în fabricație la I.M.T.”, lucrare efectuată de un colectiv de studenți, G. Fatoș, C. Cărăgin, P. Rădulescu, sub conducerea conf. dr. ing. C. Șarlău, sau „Recondiționarea prin sudare a matricilor pentru întreprinderea Autobuzul București” a studenților H. Binchiciu, M. Rebei, R. Petcu, îndrumați de către conf. dr. ing. D. Radu.

Din cadrul aceleiași secții teme ca „Interpretarea statistică a rezultatelor obținute din încercarea fir cu fir a cablurilor din oțel”, la care au muncit studenții O. Vintilă, A. Gaidoș, D. Enășel, M. Fabian, sub îndrumarea prof. dr. ing. L. Boleanțu sau „Proiectarea și realizarea unei instalații de turnat semicontinuu” temă prelucrată de studenții

ratoarelor facultății. „Proiectarea unei mese de șoc pentru încercări la șocuri a aparatelor electrice”, lucrare realizată de studenții T. Virag, V. Pop, K. Török, M. Moșu, sub îndrumarea prof. emerit dr. doc. Gh. Silaș, „Set de site vibrante pentru analiza pămînturilor”, temă de cercetare realizată de studentul S. Balaș și un colectiv de cadre didactice sub conducerea prof. dr. ing. I. Groșanu, sînt cîteva din reperele unei munci utile, sînt semnele pasiunii pe care studenții și cadrele didactice le depun la porțile științei.

Una dintre secțiile cu foarte bune rezultate este secția a șaptea „Mecanisme și transmisii mecanice”, a cărei activitate este reflectată aproape în toate domeniile tehnicii, rezultatele muncii de aici afectînd prin soluțiile avantajoase găsite toate celelalte sectoare în care intervin mecanismele sau transmisiile mecanice. Edificatoare sînt cercetările privind dinamica mecanismului cu camă, a mecanismului debitor-întinzător, corpului flotant utilizat în calculatoare, cercetările vizînd pierderile mecanice în micromecanisme, echilibrarea mecanismelor motoare la mașini policilindrice, comportarea unor variatoare și a unor cuplaje electromagnetice cu fricțiune.

Spre exemplificare, din numărul de 41 de lucrări științifice care vor fi prezentate la sesiune, din care 19 realizate de cadre didactice și cercetători, 8 de cadre didactice și specialiști din producție, 12 de studenți și cadre didactice, 2 de studenți sub îndrumarea cadrelor didactice, am ales „Determinarea pierderilor mecanice la microrotoarele ultra rapide utilizate în construcția traductoarelor giroscopice”, realizată sub îndrumarea conf. dr. ing. D. Perju de către studenții M. Dreucean, H. Gehl și un colectiv de cadre didactice, și „Studii dinamici unei prese pneumatice”, realizată sub conducerea conf. dr. ing. H. Klepp, de către studenții H. Preda, I. Rapciuc, două dintre multitudinea de teme la care studenții și profesorii și-au adus agerimea minții lor pentru rezolvarea sau îmbunătățirea unor probleme tehnice.

Ce poate fi mecanica...

Paradoxul că mecanica nu este numai mecanică ni-l dovedește, de această dată, chiar lucrările propuse de studenți pentru a fi prezentate în cadrul Sesiunii de comunicări științifice la alte facultăți. Astfel, pentru secția de științe sociale, studentul M. Elisei a pregătit o lucrare bine documentată privind implicațiile ambivalente ale acțiunii omului asupra mediului înconjurător, pe cînd studentul P. Coman privind de pe o poziție ateist-științifică lumea propune tema „Opoziția radicală dintre morala comunistă și morala religioasă”, două teme ale chibzuței mature, ale unor vederi realiste realizate asupra celor ce ne înconjoară.

Tot din creația științifică cu profilul altor facultăți fac parte cercetările din domeniul electrotehnicii și matematicii, temele abordate justificînd noțiunea de student cu cunoștințe vaste, nereduse la esența profilului facultății respective. Aceste teme sînt: „Studiul fiabilității unor tipuri de motoare electrice produse de întreprinderea Electromotor, Timișoara”, „Matrici în probleme de repartiție”, „Soluții periodice ale ecuațiilor diferențiale, funcționale neliniare”. Acest cerc al virtuților umane, munca care înseamnă angajare, angajarea care-i pasiune și pasiunea care naște munca, îl înțelîm aici în laboratoarele și atelierele facultății, în bibliotecă și săli de lectură, pretutindeni în acest centru universitar, în acest centru al tinerilor, al energiei spontane, al gîndirii mature.

Studenții au cuvîntul

M. Grigore lucrînd în cercetare în domeniul nuclear, al centralelor atomice, simte mîndria pionieratului, a „aventurii” pe care i-o dă pașirea în acest domeniu relativ nou, remarcînd într-o mi-

nunată optică, proprie unei majorități covârșitoare a tineretului patriei noastre, că trebuie „să muncești, să muncești mult ca să rămîni ceva după tine”.

D. Codreanu arată că munca în cercetare implică din partea studentului o angajare deplină, astfel ca „fiecare dintre noi să aducă ceva nou, să caute soluții originale”, punînd pe prim plan caracterul neobositului căutător, al nemulțumitului de soluțiile deja depășite prin actualul progres al științei și tehnicii.

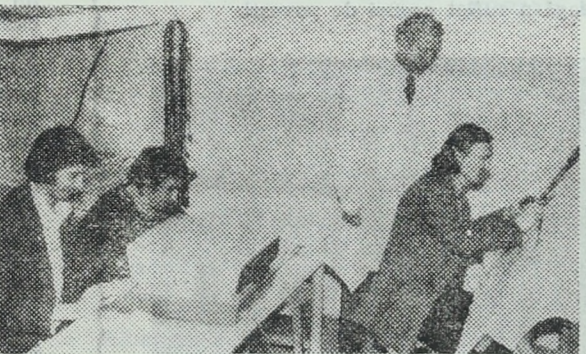
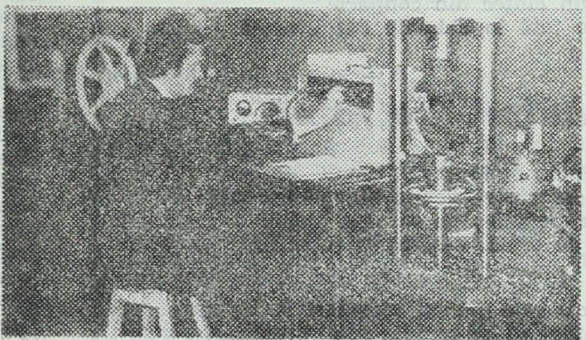
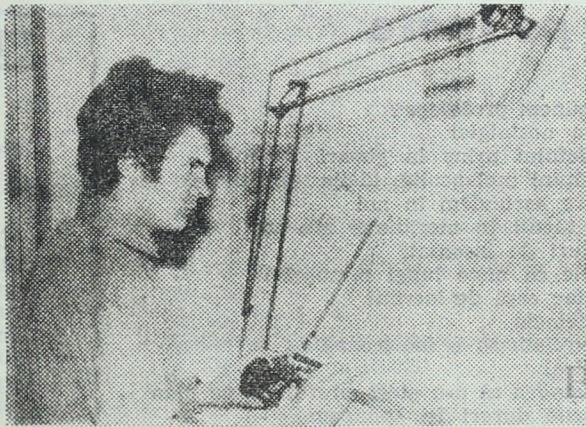
T. Virag smulgîndu-și privirea dintre complicatele linii ale desenului, rod al nenumăratelor ore de căutare, declară că este de părere „că orice experiență în plus este de real folos viitorului specialist și asta cu atît mai mult cu cît în cercurile științifice, de cercetare, preocuparea principală este vizarea noului”.

M. Menyhart remarcă frumusețea muncii în cercetare, satisfacția pe care ți-o dă lucrul început și sfîrșit de tine.

V. Pop lucrînd la stabilirea ultimelor detalii ale mesei de șoc din laboratorul de vibrații ne dăstănuie că „pentru studentul antrenat în procesul de cercetare, fiecare clipă constituie o descoperire, aprofundîndu-și în acest fel cunoștințele teoretice dobîndite în cadrul cursurilor”.

D. Pantea prins într-o atrăgătoare temă, „Adaptarea Daciei 1300 pe folosirea gazului butan”, ne arată satisfacția pe care ți-o dă finalizarea: „mi-ar plăcea să realizez să-l văd mergînd, să-l las celorlalți ca la rîndul lor să-l perfecționeze”.

Vorbe pătrunse de frumoasele adevăruri ale existenței noastre și mai mult decît atît, faptele, care vor rămîni ca simbol al unei existențe cu care ne mîndrim noi studenții, cu care se mîndrește Institutul nostru al cărui nume nu întimplător se leagă de „aripile” inteligenței românești, Traian Vuia, un simbol al înălțimilor pe care le cucerim.

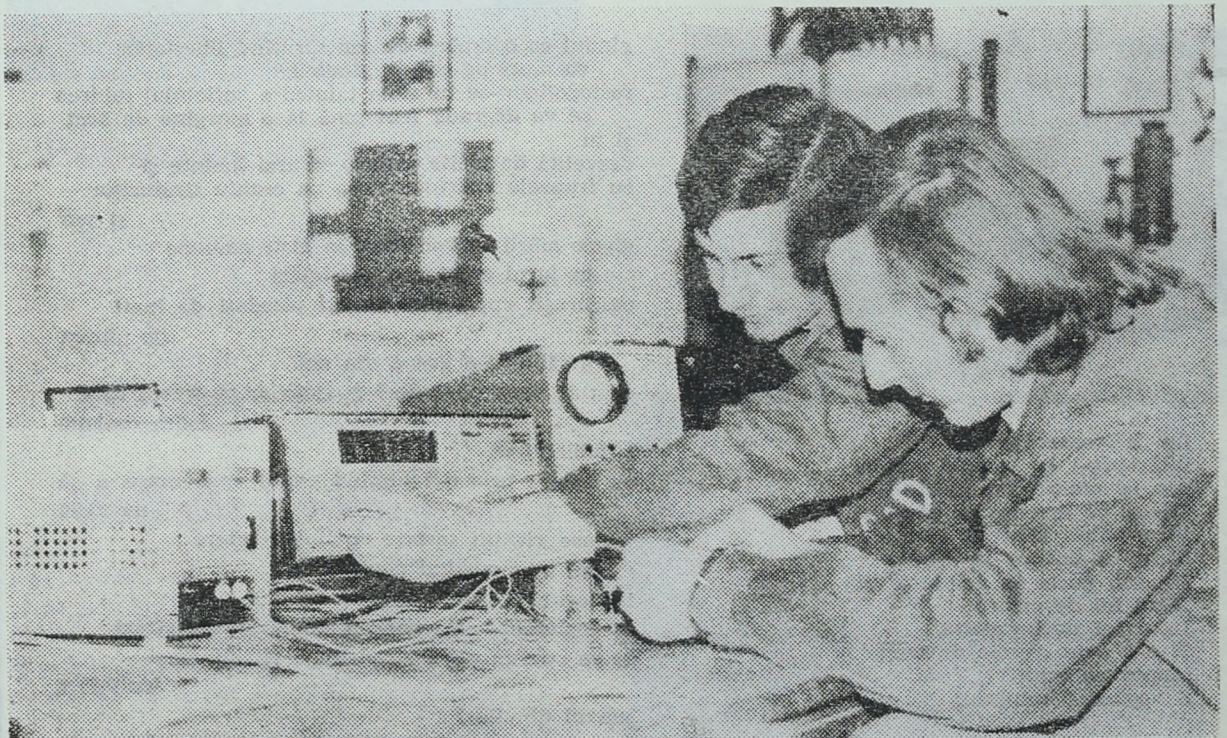
C. Pacuraru, E. Munteanu, V. Vasile, sub conducerea ș. I. dr. ing. I. Sporea, ne arată cît de lărgită este noțiunea de a învăța la o facultate mecanică, multilateralitatea profesională a studentului de aici.

Pulsul tehnic

„Vibrații în construcția de mașini” este secția a șasea, în care tematica lucrărilor implică proiectarea și cercetarea unor utilaje pe baza fenomenului de vibrații, iar pe de altă parte determinarea spectrului de vibrații de la agregate și instalații din construcția de mașini. Secție bogată și variată reprezentată la comunicările științifice, participă cu 39 de lucrări, dintre care 12 realizate de colective mixte de cadre didactice și cercetători, 4 de cadre didactice și specialiști din industrie, 15 de studenți și cadre didactice, 7 de studenți sub conducerea cadrelor didactice și o lucrare realizată de studenți. Tematica aleasă rezolvă cerințe de ordin primordial pentru industrie, punîndu-se accentul și pe autototarea atelierului, cît și a labo-

Pagini realizate de EMERIC SZEKELY. Fotografii: NICOLAUS BERWANGER.

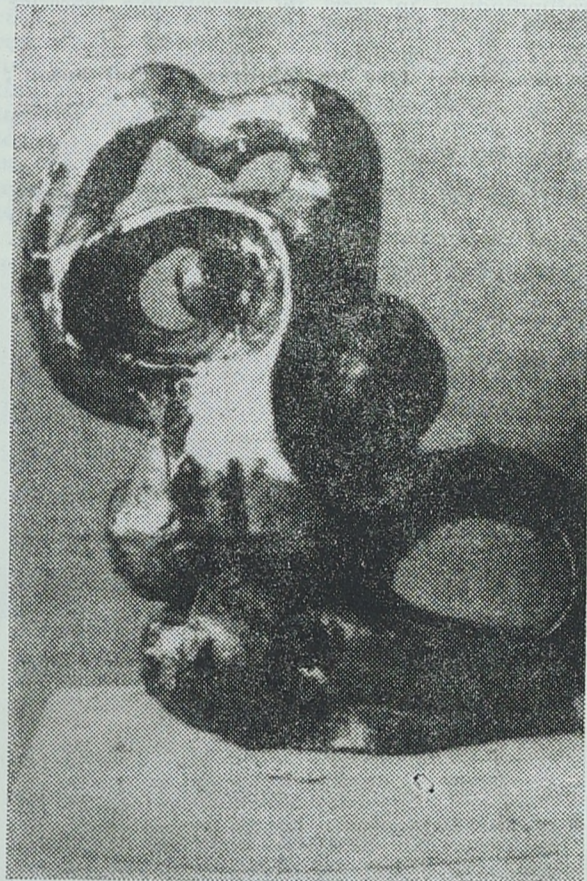
Vis de noapte

Dă-n floare o cetate și freamătă trecutul —
visam în cuibul nopții această lunecare.
Nu mă ținți cu arcul, prinț galben cum e lutul,
așteaptă-mă la focul lunecător spre mare.

Așa i-am spus, iar zorii cum rugineau alene
se prelungeau cu riul, un foc, fără scintei
pîn' la cetatea nouă, păstrată între gene,
pe somnul jumătate închis în ochii mei.

Pe somnul-jumătate, pe viața-jumătate,
nu mă ținți cu arcul, prinț palid, vaporos...
Cum freamătă trecutul... Dă-n floare o cetate.
Danseză-acum cu mine din ce în ce mai jos.

LUCIA MORARU

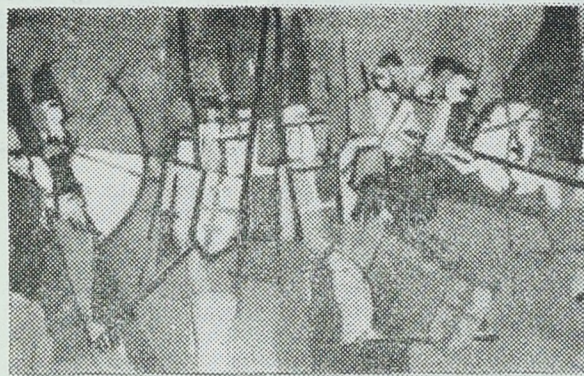
Judecătorii

Inveliș de om l-a numit
Izvorul celui ce strigă
Umblă într-o vale
Mișcîndu-l partea de umbră
A altui vâl
Aici și-a găsit femeia
Pe genunchii ei tulburîndu-și
Desitul popas
Pentru înodatele miini de păr
Pentru înodatele funii
Ea l-a vindut
Neștiind că depărtîndu-se de el
Se depărtă de moarte
Pe genunchi femeia își numără arginții
Străluciiții arginți

Lui îi scoaseră ochii
Întărîndu-l cu viclene lanțuri
Așa își mulțumeau morții lor
Cu cel ce învirtea la neliniști
Între stîlpii aducerii aminte
Biciul îi pocnea în carne
Poporul gusta în chiote jocul
Jocul lui de orbire
Jocul lui de împlinire
Și n-a avut nevoie de nume
Lumea cu ochii
E veghea pămîntului.

VASILE RODIAN

Întregind mîngîieri

ne vom întregi mîngîierea cu ochii deschiși pînă
la refuzul
din zi
și tăcuți cu lumina legată cu o eșarfă de culoare
închisă
vom căuta o grădină cu mai multe flori
și-o să ne facem coroane,
petalele fiind o zare de parfum inocent
asemenea degetelor noastre otrăvite de soare
și-o să tăcem cu gîndul îngemănat într-o
pasăre mare

te port ca o taină din inimă pînă în tălpile largi
ale frunții
și te feresc de ploaie și de ger
de tot ce-ar putea să te doară,
să-și frîngă din unghiul surîsului icoana ce ne
repetă pe noi
tu ești magicul semn ridicat de pe mal spre
zarea vapoarelor
pierdute în lungul fără de care nu ne-am
putea întoarce

prea multă beznă nu o să treacă pînă ne-om rîndui
pe nisip numele
elepsidră de sticlă
vei transpare ca un gînd repezit de o lege
și-am să te port de mijloc
și-o să mă pierd fără tine
înghițit de tot ce-ar putea însemna un cîntec
și-un drum
cînd soarele transpirînd de aprins sub buzele
sărutului nostru
bolnav de viață va șopti e de-ajuns.

Gîndul ca o umbră

gîndul ca o umbră de aer sărutînd libertatea
va muri pe coama gîndirii
rostogolindu-se în albia tainică a sufletului iubirea
se va degrada lent pînă la o margine de braț
și tu
dezvelită de ideile mele o să arzi înainte și
cu frunzele apărîndu-ți ca un craniu strălucitor
și pur
algele mării se vor afișa ca niște coroane
în jurul ochilor noștri opaci
pescărușii oprindu-și zborul pierduți de înalt
pe plutire
o să fure o geană din noi
cum ar vrea să-și desfete viața or să treacă spre
zarea cealaltă
și iubindu-se
cu aripile-ntinse întorcînd capul spre mare o să
ne vadă
imense vitralii sorbite de liniști solare
numai tata purtînd papion
indecent
cu costumul acela ponosit alunecînd pe străzi
se va opri în plină iarnă lingă vitrină să-și
închipuie
suavul din flori
iar mama așteptîndu-l pe drumuri să se întoarcă

puțin mai degrabă
o să simtă zădărnicia din vreme
și gîndul o să-i zboare la noi
spre gara aceea necunoscută unde ne
vom cunoaște
și ne vom săruta nemărginitele frunți împreună
din nou

AL. BERCEANU

Cînd trupul e oglindă întoarsă

Cînd măiastra suprafață și chiar
actorii ne zimbesc sincer,
deci urma unui Volpone răgușit
și fără de țeastă, doar un virus răzvrătit
contra firii calpe, se adună
și se plimbă ca un joc
cu mărgelile de sticlă,
ne strîngem unul în altul
și ne înfiorăm de faptele cele mai noi
cum ar fi bătrînețea nepoatei noastre
cocoțată pe leagănul cu funde
al arborelui său genealogic.

LUCIAN PETRESCU

Tinerețea le învinge pe toate

Ce să mai spunem profesore?
despre otrava nostalgiei
umilița sufletului prins în gheară străină
arta de a stăpîni melancolia, ideile, amintirile
Cîtă depărtare ascundem în noi
cînd trecem tăcuți în meridiane absente
și-n cearcafuri de insomnii
unde toamnele ca niște lungi remușcări
își fac casă de lacrimi
și mai e și femeia
pe care vroiam să o fac icoană
vorbeai de ideal
și ea se gîndea că n-a șters praful de pe pian
Respectă marile dureri îți spuneam
tinerețea le învinge pe toate
și tu cîntai un cîntec din copilărie
un ris de fată în chip de Făt Frumos

Sărbători de taină

Pădurile umblate de liniște și rar
De cite-un foșnet care genunchii îi-i înmoaie
De vîntul iar pețînd-o pe suroara ploaie
în sărbători de taină, nescrise-n calendar.

Pădurile în care de umblet ostenești
Și-n care ostenește și soarele mai iute,
Pe cînd îți spui în minte și vrute și nevrute,
Pe cînd se leagă-n suflet ecouri de povești.

PROIECT

„Par

Cenaclul
cultură
reunește
literatură
Cunoscut
desfășura
Anghel D
Cornel U
rel Turcuș
că, Lucia
proape de
nați (Cor
cenaclul
a ocupat
rituală a
găi. De
riența ad
mai bogal
sențial re
visitare
Stela Mir
re se ocup
ță de tine
formare c
clu. Iată
tul că „e
cîteva nun
temporane
după zeci
secință de
interesant
vor ajunge
lui rămîne
credem și
părți ale
rite reviste
ale noii (u
mișoreni
Derba, Vi
Alexandru
etc. O not
Avînd „fo
tr-un circu
numai în
rile de exp
naclurile A
rea în revie
buna, Luce
sint edifica
indu-se int
se inscrie
literară. Tit
diturii Scris
cea Birsilă
premiul II
de poezie
se pare a
tențialului
Entuziaști
tui cenaclu
turitatea și
ză și scriu,
prețuirea d

Căci studențească

Tu mă vei înțelege, fiul meu Teodosie

Vezi fiul meu noi îmbătrânim ca și vinul ăsta
de Falern
ca și hanul ăsta bătut în copite de
ne ducem când timpul cu pasul mai sfios și
graful mai de lacrimi
Pe umeri de arbori purtați când zăpezile-n ochi ni
se cern
Tu să dai și să gemi cu biciușca în carnea de
patimi
Sint un fum tras pe roată, am obosit și eu tot
strigind la icoane
domnia și învățatură bătută pe pecete preacuratei
mirese

spre triumful limbii române
Mi-am pus capul sub ploii să mă usture vremea
dar ei au trecut cu carele și obezile sparte
Doamne, fiule, plîng în limba română
Tatăl nostru carele este ca și mine din singe
să aibă grijă de tine și să n-adormi în cuvinte
cu torța vinului negru de urs cît mai ai tinerete.

VIRGIL NEGUȚ

Versul îmi dă putere

sînt ore în ziua cînd uit de mine
cînd nu visez
și nici nu slujesc iluzii
nu mai sînt Poetul
ci omul de la strung
preocupat să fac mereu mai multe șaibe
pentru mașinile prietenilor
sau omul cu picioarele-n lut
rîvnind să fac mereu mai multe case
prietenilor
și de-alături
Poetul mă privește și-n ochii lui
versul care stă să se nască
îmi dă putere
știi de la el
că Patriei
sudoarea spinării mele încovoiate
îi este tribut necesar.

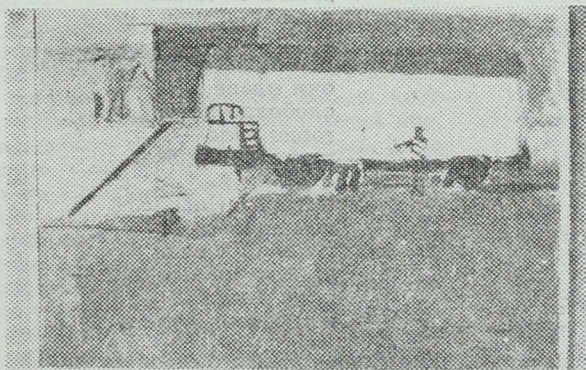
Fluier

cînd petale plutesc obosite
pămîntul ia luna de mină și se plimbă puțin
prin seară
cîndva frunzele aveau un rege de clorofilă
dar cine să-și mai amintească de el în octombrie?
cînd pașii miros a ploaie și a vin tulbure
deasupra riului
eu aș vrea să fiu salcie
și prietenul meu să-și facă din mine un fluier
fermecat să-mi cînte despre Doamna mea
eu aș vrea să fiu fluture
și fermecat să-mi descînte prietenul meu
dragostea.

ADRIAN DERLEA

Viața

Sint și voi rămîne în veci credincios idealurilor
proletare
sfidînd greoaiele mecanisme ale alienării
contemporane
haosul cumplit dintre cele patru puncte cardinale
toate crezurile și doctrinele ce-ar putea
discredita cuvîntul
Albastru care din vechime iradiază viața și
contrariile

— tu intrupat din sămînța apropierei umane —
laudă oaselor tale născute numai pentru iubire
și pentru ceasurile de veghe cu care ne ocrotești
Laudă pentru pasiunea clocotitoare care e viața
și pentru libera respirație în viscolul progresului.

Zgomotul străzii

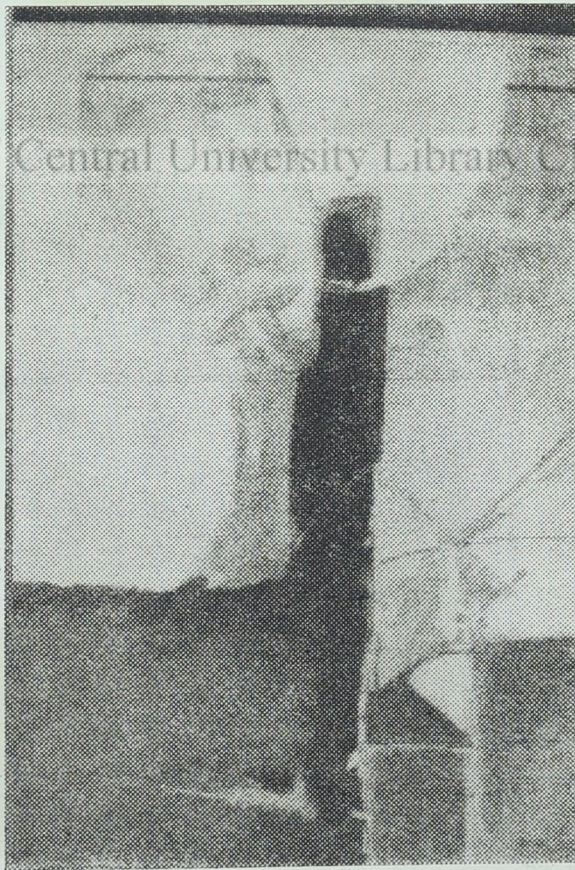
Teapăn și absent imediat ce cobor în stradă
anticipiez brusca amenințare a orașului.
În zgomotul străzii
poezia încetează să mai fie o iluzie
o stîngăcie a realității
un război civil îngrășat cu scheletele noastre
ca niște curele de transmisie ale timpului.
chiar dacă cu un oarecare dispreț
stolurile de vrăbii cocoțate în arborii de pe
marginea trotuarelor
și stelele călătorind în automobilele albastre
ale cerului
tulbură nedefinita vîrstă a mulțimii.

Călătorie

Cărbuni-s în vatră ca niște cai însoriți.
De-aș mai ingenunchea în cenușa păsării tale,
De-aș mai putea să rid noptii acesteia ca făclii.

Incepem călătoria, tu și cu mine,
de parcă ar exista cîmpiile elizee
În iarbă ne-am lăsat dragostea
sub copaci de argint.
Inima căprioarei ne luminează drumul
ne bună și pură.
Strugurii îmbrățișați pe marginea șanțurilor
calmează tăcerea.
Depărtarea se odihnește în lună.
Fustele ieilor înverzesc pădurile.
Lemnul de toacă dă ocol unei stirpe nomade.
Călătoria e un strugure negru.
Noaptea o margine de profunzime fără
nimic împrejur

ION MONORAN

Pendulul cerbului...

Și muzica vrăjită a mătăsii
pe iriși se așează și-i desfată
dar ochii nu-s cuprinși de hiacintul
din falduri, de lumina-mpurpurată.

Ci ei sublimi ca niște lăncii ard
peretii străvezii ai încintării
pendulul stins al unui cerb îngînă
prea melancolic înflorirea sării.

Vetrele noastre...

Ni-s vetrele sculptate din dragoste și pace
și ne purtăm norocul ca pe o piine caldă
în drum spre-nțietatea și liniștea de-acasă.
Ni-s vetrele curbate și-mpodobite tandru
cu ațe de mireasmă și fulgere de leandru

ALEXANDRU ARMINDEAN

Căci vrea...

Un cîmp de vise mintea mea să are,
Să-mi treacă-n fugă clipele nedrepte,
Și-n casă nici un fel de-nmormîntare,
Să steie moarte-an drum, și să aștepte;
Căci vrea această țară tot mai drept
Să fiu, și tot mai mult cum se cuvîne,
Tînăr abia și totuși înțelept
Ca brazda de pămînt care mă ține.

ION GHEORGHISOR

Precum vinul răstignit peste mese

Peștera ierbii stăpinind peste trup
fagurē ars de logodne șuvoi
urlă vinovate urme de lup
în pădurea crescută pe noi

vine și pleacă amintirea de cer
învelitoare sieși și somn
mierea și-aruncă mantii de ger
tu mă pierzi, eu te-adorm

firul cărării patimi ne țese
peștera ierbii se va topi
precum vinul răstignit peste mese
de ochi de copii

tarme ne pasc ca pe-o carne de vești
aburind cu ninsori umbra serii
și-n ospățul în care cuibul vinii îl crești
eu m-alin, tu te sperii.

Ca inima păsării

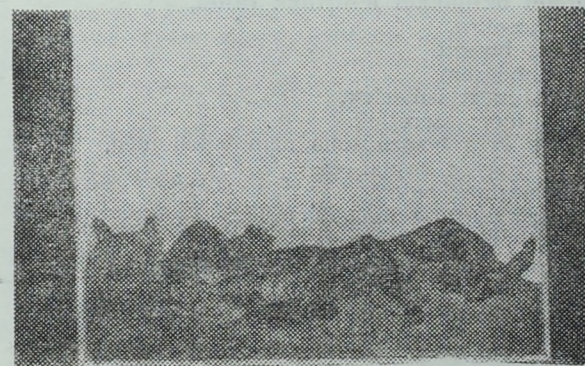
mamă eu nu pot să văd din prag
palma orașului întinsă înspre ploaie
cînd între doi copaci am ochi de mag
și lacrima n-ajunge să-l îndoale

mamă frunzelor cine le-amintește de toate
somniașul meu e seara înspre drum măsurat
precum aștept să plece la nunta unui frate
fără să-mi iasă-n cale un bărbat

așa cum te lasă un convoi de ostași
după ce-ai încercat zadarnic să-i numeri
cînd drumu-i curat ca un cer pentru pași
mamă nu mai pot să-mi închipui copacii cu umeri

de-aceea sărbătorile sînt parcă mai rotunde
și-abia-mi-aduc aminte cum mă trezeai în zori
un glas de frate geamăn îmi răspunde
precum o apă-n care te cobori.

ELENA ȘTEFOI

Requiem szerelmemért,

aki meghalt 1945

augusztusában, mielőtt

megismerhettem volna

Miért van, hogy a Szeretet a Gyűlölettel testvér, miért van, hogy a Születést a Halál követi? A Föld sok száznyi vulkán-sebéből láva-vér folyik, vannak, akik mégis új, — szörnyűbb sebeket ütnek rajta.

Mandulaszemedre gondolok, és arra, hogy milyen volt a hangod; alakodra emlékezem, és arra milyen volt a járásod. De tudtál csókolni, rajongani, szeretni, élni.

Hogy tudtál meghalni hirtelen a fényben. Nem tudtam elhinni, hogy fekete hajad, a fekete földé, és mandulaszemedből mandulabokor nőtt, talán millió virággal. Nem tudom elhinni, hogy vannak, akik a szépet megölik, bár nincs rá okuk. Nem lehet, hogy Te is a százezrek között voltál, mikor meghaltak.

Egymásnak, egymásért születünk. De a halál nem hagyott szeretni.

Százados fák gyúlnak meg és égtek el mint a gyufaszál, a szél mindent elsöpört ami el nem égett. S a gyilkos fény mindent betakart. Nem lehet, hogy te is ott voltál. Megölt a fény a hó, a szél, a sugár.

s a kórházakban ma is megöl a szörnyű kór. Nem hallhattál meg, hisz szeretlek, nem hallhattál meg te vagy a Nap, mely vörösen, izzón felkel keleten a fehér ég alatt. Nem hallhattál meg, mert szép vagy, még a halálon át is, mert a lelked: a napfény-bennem él. Meghaltál te is. Nem kértem miért, mert tudom úgy sincs a kérdésre válasz. Emlékezem: rád gondolok: mandulaszemedre, kékfekete hajadra, narancsmelledre, cseresznyevirág szádra, amfora csipődre, hajnali napfény lelkedre, és nem hiszem el, hogy már nem szerethetsz.

Átkozott a nap átkozott az ötlet átkozott az ember és ezerszer átkozott a hatalom, aki megölt. Megölte a szépet, a bizakodást, a reményt.

Nem bosszulhatlak meg Felkelő Nap, mert gyenge vagyok, de majd ha jönnek társaim — az eróm és együtt, érted, testvéredért, apádért, anyádért, és szenvedő miértünk, bosszút állunk. Sokan voltak és sokan leszünk Szeretet öklünkkel lesújtunk rájuk, a gyilkosokra. Eljőn a bosszú — De mégsem.

Tudom, mert ismerlek, tudom, mert szeretlek, hogy te és a bosszú soha nem békél meg, hisz te vagy a hajnal, és megbocsájtasz nekik. Te megbocsájtasz magadért én megbocsájtok magamért de érted meg nem bocsájtok soha, mert szeretlek, őrzöm magamban a, Felkelő Nap képét: Téged, a szerelme-

es a halált. Találkozunk még, az álmainkban viszontlátásra hát Felkelő Nap: SAYONARA.

KOOS ATTILA

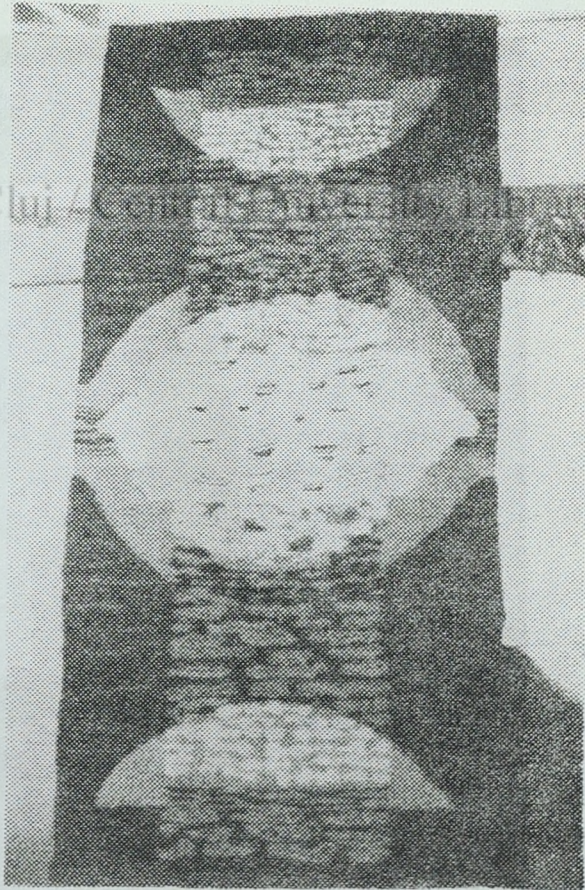
Nékem az alföld

Másoknak talán a hegyek, a tengerpart, vagy lankás vidék; nékem az alföld a nagyapák kertje, ahol beérett a vágyakozás: utazni, látni, birtokba venni! Csak szülőház és környéke állja félelmetes, biztossággal az érzelmek és indulatok Viharát, csak innen lehet elindulni felfedezőként. Körülötte teljeseedik ki a szülőföld fogalma — mozgatója lesz tetteinknek, magva a lelkiismeretnek — köréje épül a világ. Bolyongásaink sorái, bárhol meg lehet állni (hisz mindig menni a nehezebb), meg lehet pihenni, szállás is akad. De érkezni csak haza, erőt gyűjteni, csak otthon lehet, ha újra indulni kell. Visszatérések tanulsága, hogy a szervesen illeszkedő tájak egységét minduntalan megbontja egy a többtől lüktetésben és intenzitásában elütő érzés, mihelyt feltűnik, a még gyermekkoromban rögzített kép: nékem az alföld; másoknak talán a hegyek, a tengerpart, vagy a lankás vidék.

méreteinkhez szokott értelem csatája a végtelennel, a szabadság szavakba faragása — méltó harctér hozzá az alföld: kutak által kijelölt távok és képzelethez szabott utak szerény hordozója.

vesztőhely a csillogni kapaszkodóknak, küzdőknek tér a sík: minden áldozatnak hajnalt állító csatamező.

ILLÉS MIHÁLY

Magunk dicsérő

Akarom a szerelmünköt, nőjőn fölébe értékünknek, támpont, ha nem térhetünk vissza a kárhozattól. Csak az élet mint fogalom mentes az elátkozott testvérek átokkal sújtott táncától. elő a lánnyal, lássuk a köldökét s így éleszti talánnyá a táncot, hirdetve örök megváltásként vénlányok ráncait, de ezt inkább, mert a harc letépi a ráncokat mint rózsakebledet s a nyugalmat, az élet nem csordogál végig nyakadon, az örök biztonságba és, segítsd átvészelné ezt a nehéz kapaszkodást a tudat láncsugarába s ha már messze leszek égessen téged éjfél csókom, hisz vele megjósoltam a hajnalt

HAJDU GY. ZOLTAN

Gegen den Erwähnten

„die lage in die ich gekommen bin ist die lage in die ich gekommen bin“ h. heissenbüttel

du säufst verzweifelt und zweifelst mitunter oder nicht an etwas das das ist was es eben ist und an dem was das sein könnte was du dir denken kannst oder nicht denken kannst. du bist ein säufer. du säufst weil du nicht weisst was du denken kannst. was du denken kannst wäre dass das was du denkst etwas über das was eben ist ist was du nicht denken kannst ist das das du denkst oder nicht denkst etwas ist das du allein denkst. etwas das du allein denkst über etwas das eben ist was es eben ist oder etwas ist was du dir denkst das es sein könnte aber nicht ist oder ist ist etwas das du allein nur denkst ist schlimm. musst du dir denken dass das was du über etwas was eben so ist wie es ist und nicht anders oder so ist wie du dir denkst dass es sein könnte aber nicht ist oder ist nicht richtig ist und so weiter du denkst wenn du denkst und säufst wenn du säufst du säufst. du bist ein schon fast depravierter säufer. du denkst wenn du denkst an etwas das ist wie es eben ist und an etwas nicht unähnlich das so sein könnte wie du sagst dass du denkst etwas, jenes etwas könnte ein stein sein der dir die leber drückt und quetscht du bist gallig und säufst weil das etwas das dich quetscht etwas ist das so sein könnte wie du sagst das du denkst aber nicht ist oder vielleicht doch ist sondern so ist wie er eben ist.

STENGEL RICHARD

Завети

Крв што струји у венама
Покреће срца тик,
Жеље што букте у нама
Ките ти ведар лик.

Кренимо у победе нове,
Светле зоре, сјајне дане
Партија у борбу зове
За успехе непрестане.

Сви ко један, земљо мила,
Снагу ћемо дати
Да ти снажна буду крила,
Отаџино, мила мати.

ДЕЈАН ДОБРИН

Песма

Певам отаџбини песму топлих вала,
Певам радовању независног рада,
Певам свакој искри zreлих идеала
Отаџбине моје што је ко цвет млада.

Ја песмом поздрављам век независности
И крв просуту и сва испуњења,
Сви су пријатељи наши драги гости,
А мир и слобода наша су знамења.

СПОМЕНКА НИКОЛИН

Немо кришћење

Под прстима својим
још ноћас
осетићу дах
дива од челика
и збрлатићу се са њим.

Кроз цев
избројају звезде
на слободном небу
и припазићу:
да цвеће у зору замирише,
да семе под земљом клија,
да се деца дању
сунцу осмехују.

МИРОСЛАВ РОСИЋ

Домовина

Дивна си данас,
домовино моја.
Коса златна —
поље сазрелога жита,
очи плаве —
слободно небо,
гордо чело —
падине Карпата.

Богата си данас,
домовино моја.
Из твојих вена
шикља мастна крв —
црно злато
и гвоздена руда.

И зато,
уз пољубац
који ти дајемо,
прими свету целину
срца наших што куцају
заједно са срцем твојим.

МИРОСЛАВ РОСИЋ

Cineclubul „Gaudeamus“

ÎN TRE ÎMP LINIRE ȘI ASPIRAȚIE

Timișoara, orașul cu scoarță de soare, a găzduit în zilele lui april faza finală pentru formațiile vocale și instrumentale studențești, precum și ediția a treia a concursului filmului de amatori „Secvența timișană“, manifestări ample în cadrul Festivalului național „Cântarea României“.

Oraș cu bogate și variate tradiții, unul dintre cele mai importante centre universitare din țară, Timișoara își primește oaspeții dăruindu-le ramură înflorită de primăvară la semnul căreia Luna coboară să le limbezească somnul.

timp de câteva zile, copiii acestui pământ vor culege câte o stea de pe cer fulgerindu-le peste parcuri și peste creștetele iubitorilor de frumos. Iar noi, timișorenii, murmurăm curcubeie albe, ghirlande de flori pentru cei cu dulcele grai românesc.

„NOSTALGIE A ALBULUI“

Clubul C.F.R. Pătrund în sala plină de spectatori și de noapte. De pe ecran mă privește cu ochi melancolici o fată, întrebându-mă parcă dacă n-am văzut privighetoarea lumii. Ii răspund cu un zîmbet și mă așez pe un scaun. La câteva minute după aceea începe filmul „Nostalgie“ de Georgeta Vladi, membră a cine-clubului timișorean „Gaudeamus“.

Turțuri, copii, și multă zăpadă. Sănițe spulberind neaua moale, o vitrină cu jucării, dincolo de geam câteva eleve scriind pe pagina albă a iarnă dormind pe străzi și pe cîmpuri iar printre toate acestea o fetiță ne spune dînd din minuțe: „oamenii sînt albi, și copiii... și copacii... Fulgii o să se lipească de gene și toată lumea o să creadă că sîntem bătrîni.“

E o nostalgie a albului.

Știi, îmi spunea Luminița Drăguț, fiecare om este de fapt un copil mare.

„A TE EXPRIMA PE TINE“

Cineclubul „Gaudeamus“, înființat în anul 1960, are o bogată tradiție cinematografică, activitatea lui fiind apreciată cu multe premii. Filme ca „Iedera“, de Adriana Similovici, „Cărăștile apelor“ de Sandu Dragoș și Vasile Moise, „Casă nouă“ de Luminița Drăguț, „Cînt“ de Adrian Drăguț ș. a., au impresionat plăcut prin finețea și calitatea realizării artistice, precum și prin mesajul lor semnificativ.

Am stat de vorbă cu Luminița Drăguț, membră a acestui cineclub, despre ce trebuie să fie un cineast adevărat. Mi-a răspuns: „A te exprima pe tine și a face pe ceilalți să te înțeleagă, să se regăsească în ceea ce vrei să spui“.

Mi-a mărturisit că a face un film este deosebit de dificil, dar cînd îl vezi terminat, așa cum l-ai dorit, satisfacția este unică. La început, luni de zile nu se filmează. Se discută și se interpretează scenariul, fiecare gest din imaginile viitoare, fiecare cuvînt. Intotdeauna se în-

cearcă soluționarea problematicii filmului, ideea principală trebuind să fie majoră. „Filmele noastre este necesar să conțină probleme pe care si le poate pune oricine“.

În general, este foarte greu ca un om să fie în același timp scenarist, operator și regizor. De aceea se alcătuiască echipe, fiecare încercînd să pună cît mai mult din suflet pentru realizarea filmului colegului lor. De cele mai multe ori acești tineri studenți, de admirat în munca prestată, nemulțumiți, taie și lipesc imagini, revin asupra filmului ori de cîte ori este necesar. În legătură cu acest lucru, mi se spunea: „Vrem ca filmele noastre, chiar dacă nu sînt pe deplin înțelese, să placă“.

Dar înainte de a se pune problema realizării unui film, începătorului i se dau cîteva cunoștințe teoretice de bază. Fapt care duce la rărirerea numărului mare de înscriși la cineclub. Este însă o măsură absolut necesară, un prim pas fără de care drumul se închide în sine.

Doar după ce se realizează o rutină și o experiență minimă în lumea filmelor documentare, se poate pune în discuție crearea unui film de ficțiune.

„TRAIREA PE VERTICALĂ“

— Cum se împacă pasiunea pentru film cu învățătura, cu criza timpului?

— Fiecare dintre noi are rezultate bune la sesiune, deci nu aș putea spune că există un dezechilibru. Cît privește timpul, cred că este mai util să-l petrecem la „Gaudeamus“ decît în fața unei cafele sau la o discotecă.

— Spune-mi, care îți este filmul cel mai drag, cel care te reprezintă cel mai mult?

— Este un film încă neterminat. Cred că se va numi „Respirație“, iar personajele vor fi bătrîni.

— Vezi, unii dintre oameni trăiesc clipa care a trecut și care va veni. Alții însă simt clipa prezentului, trăirea pe verticală. Apoi, în viață, există momente-limită cînd ai ajuns la mal și vrei să treci pe celălalt. Te analizezi și te simți bătrîn, dar nu în sensul obișnuit pe care îl dăm acestui cuvînt, ci în sensul unui om matur, cu o bogată experiență. De aceea, între aceste maluri, te transformi.

„A MARTIE“

— Dragă Luminița, v-ai gândit să faceți un film despre „A Martie“, aceea zi pe care nu o vom uita niciodată?

— Da. Dar șovăim. Aceste momente au fost deosebit de dramatice și un film cu asemenea subiect trebuie să fie foarte bun. Necesită o sensibilitate și o forță ieșită din

comun. Uneori avem impresia că sîntem în fața unui tabu și ne temem să nu lovim în sufletele oamenilor. Dacă totuși îl vom face, filmul va fi după o fotografie.

„PENTRU CĂ AU FOST CUMINȚI...“

Georgeta Vladi, Valentina Olteanu, Radu Drăguț, Luminița Drăguț, Adrian Stoian și toți tinerii cineclubului „Gaudeamus“ trăiesc într-o picătură de soare.

CĂTALIN ISMAN
Filologie I.

Concursul „Fiecare A.S.C., colectiv de educare prin muncă și pentru muncă

SATISFACTIA UNEI ÎMP LINIRI

Sensibilă intotdeauna la aspectele vieții de asociație, revista noastră nu putea scăpa din vedere competițiile profesionale între grupe, una din formele principale de stimulare a activității studenților, de antrenare a lor într-un proces competitiv de pregătire.

De această dată, am poposit la Universitate, mai precis la Facultatea de științele naturii, de unde am vrea să vă prezentăm, una din grupele câștigătoare ale concursului „Fiecare A.S.C., colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților“. Este vorba de grupa I-a a anului IV secția informatică. Dincolo de cifre și de aspectele statistice, vom încerca să desprindem, în câteva cuvinte, ceva din fiziologia acestei grupe, din culoarea specifică. Primul lucru pe care ne simțim dator să-l precizăm, este că fiind anul IV, adică an terminal, la ora cînd scriem aceste rânduri, colectivul grupei e angrenat în sesiune de examene, ultima sesiune din viața de student.

E greu în astfel de condiții să-ți găsești pe toți, e greu să obții cîteva minute pentru o discuție amicală, dar pentru un interviu! În cămine, în săli de lectură sau la biblioteca Universității, informaticienii și mai ales „informaticienele“ de peste cîteva luni, se pregătesc pentru ultima confruntare cu materia predată în dorința de a obține note frumoase și... o repartiție pe plac!

Am reușit totuși să-o găsem pe responsabilă grupei, Ilin Cornelia, am reușit și să-o conving să-mi acorde cîteva minute, care s-au lungit, ce-i drept, la vreun ceas, dar numai după ce am dat toate asigurările că nu am nici cea mai mică intenție critică și că articolul nu va fi o „bombă“ în presă.

Am angajat o discuție deschisă, căzînd de acord amîndoi că rigorile unui interviu nu prea ni se potrivesc în cazul de față. Încep cu începutul. În primii doi ani, grupa a cunoscut destule fluctuații, au pierdut ori au primit pe drum colegi — permutări între grupe — în fine, un proces de circulație, deschis membrilor colectivului, care i-a subminat omogenitatea. Ultimii doi ani au cristalizat un nucleu incheat și omogen. Cornelia ne spunea chiar: „Cred că este cea mai omogenă grupă din an“. Deși nu am mai câștigat concursul profesional între grupe niciodată pînă

acum, s-au situat intotdeauna la un nivel ridicat, printre fruntași. De fapt na din calitățile de bază ale grupelor este că se prezintă cu un nivel apropiat al tuturor celorlalt 31 de studenți care o compun, fără diferențe mari, și părătoare, între cei mai buni și cei mai puțin buni. Pentru un colectiv, aceasta înseamnă foarte mult, e o premisă fundamentală de apropiere, nu numai ca nivel de cunoștințe, dar și de apropiere sufletească. Și dacă te vorbim de unitatea, grupei o întreb pe Cornelia ce factori consideră că au mai subscris la obținerea acestei coeziuni. „Sîntem mai multe fete și avem doar trei colegi din oraș. Locuind aproape toți împreună atîta timp, am ajuns să ne cunoaștem și să ne înțelegem foarte bine“. N-aș vrea să înțelegi că aici e prezența timișorenilor decisivă, de fapt este că multe colective resimt o ceasta și, de multe ori, nu găsesc drumul potrivit pentru a soluționa problema.

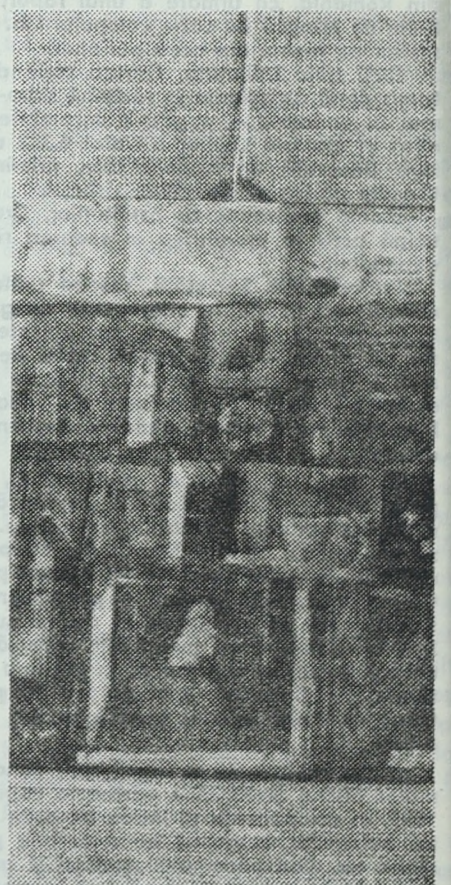
Dar omogenitatea nu e singura calitate a grupei. Am aflat de pildă, că au participat intotdeauna cu trageri de inimă la acțiunile de muncă patriotică, făcînd cum mi s-a spus, „treaba bună!“ Să tragă de aici învățămîntul celor care cred că învățînd se achită de toate obligațiile ce le revin ca studenți. Colectivul a avut și are o bună activitate pe coordonatele vieții de asociație, dînd facultății buni activiști A.S.C. pînă în acest an, cînd au fost eliberați din funcții, pentru a se putea pregăti nestingheriți pentru examenul de diplomă.

Cornelia ne-a povestit și despre activitatea de cercetare din cadrul grupei în care s-au evidențiat studenții: Bli-dariu Vasile, Bădoi Vasilica, Emândi Lelia, Radu Costea, participanți la ultima sesiune de comunicări științifice.

Ii propun responsabilului de grupă să părăsim domeniul puțin arid al vieții de asociație și al pregătirii și să ne întoarcem cîteva momente asupra timpului liber.

„În timpul liber? Am organizat seri de grupă, de an, în fiecare an, mai puțin acum, cînd am fost cu gîndul mai mult la diplomă, la repartiție. Apoi mergem la filme, la teatru, la concerte. În general, avem preocupări mai serioase, cel puțin acum“.

„Pentru că aminteai de repartiție, cum vezi acum acest lucru?“

„Fiecare așteaptă repartiția cu nerăbdare. De altfel, vei vedea și tu. Dorim să mergem într-un loc unde să facem ceva util, să ne realizăm din plin. Simțim deja că trebuie să obiectivăm cunoștințele teoretice“.

Recompensa muncii, a seriozității în pregătire, a fost o excursie din fondurile asociației, pe care au hotărît să-o facă la Trei Ape.

În numele „Forum“-ului studentesc am transmis responsabilului Cornelia Ilin, felicitări și am lăsat-o să se pregătească pentru examen.

Succes! (a se citi și baftă)

LAZĂR MIREL

Moduri și mode

Da! Părintă a fi uitată moda „mini” s-a renăscut nu se știe din ce forme abandonate a ținutei vestimentare, pe care acum cițiva ani le aprobeam cu desăvîrșire. Se știe bine doar că nu se puteau rezuma numai la fusta scurtă de tenis sau de plajă, ci vehiculam zile în șir de iarnă, de ploaie și frig, cu „mini-paltonul” sau „mini-pardesiu” care ne ajutau să părem atît de infantile, încît uneori eram totuși... prea „mici”.

Acum, casele de modă pariziene, de a căror influență sperăm totuși să fim ocoliiți, au pus pe piață, pentru vara acestui an, rochiile super-mini. Alături de ținuta delicată și sobră, cit de cit, mai sobră, pe care ne-o dau rochiile ce bine ne ascund genunchii, moda super-mini este acum un paradox — un paradox cu pantofi cu tocuri lungi și subțiri și... fără talpă înaltă. Nu știm bine cum o să arate. Pentru aceasta, semnele de întrebare, sînt de preferat să fie puse sau spuse cit mai încet, cu delicatețe chiar, nu care cumva să stricăm odihna unor lucruri liniștite, bine puse la punct în ultimul timp; în mod deosebit am ploare au luat pĂlĂriile cu boruri, de toate culorile, de toate nuanțele, accesorii la fel, mult adorat cîndva de actrițele Hollywood-ului. Vara înseamnă totuși în modă „a te simți foarte... bine”, înseamnă a te simți în boare de vînt și cîmp de flori, înseamnă a alege tot ceea ce e în contextul personalității noastre, nimeni nu poate anula. Vom avea o vacanță și vom avea nevoie de libertatea de a alerga, de a ne simți liberi, cit mai liberi sub soarele litoralului sau al piscurilor de munte pe care le vom escalada.

Moda timpurilor a demonstrat întotdeauna, un soi de instatornicie, sau infidelitate, pe care cineva o acuza astfel, fiind tocmai de „gen feminin”, în declinarea substantivului.

Dacă anul acesta a ridicat neapărat problema „lungimilor” pentru haine, așteptăm să se tragă o linie de adunare și să se găsească o soluție medie, pentru toate gusturile. Dar dacă nu putem aștepta prea mult, vom putea crea singure accesoriile pentru gustul nostru bun, sau... simțul nostru bun. Deci, vrem vara! Vrem vara și o pace în modă, o pace între paradox și absurd, o pace între anotimpuri și una între curente sau... tĂrențele timpului, care nu se mai opresc din a ne duce imaginația pe făgășuri atît de periculoase uneori.

LIA LUCIA PETRIC

Asemenea mie, considerați acest titlu, ca nefiind numai numele unui grup îndrăgît, ci ca un simbol al rennoirii, al continuei depășiri, lucru ce caracterizează o formație, care nu întimplător se cheamă chiar PHOENIX.

Declar acum și celor mai sceptici, că această formație, deși în ultimul timp a dat impresia unui declin, în tăcere, pregătea ceea ce abia peste cîteva luni de zile va fi cunoscut și aplaudat de publicul larg.

Formația a participat la spectacolele cenaclului Flacăra, al tineretului revoluționar, organizat de C.C. al U.T.C. și revista Flacăra, iar la sfîrșitul lunii aprilie a apărut în public în Timișoara la sala „Lira” și la clubul Spitalului de psihiatrie din Gătaia. În aceste spectacole, formația a prezentat cîntece mai vechi din cele trei albume atît de cunoscute, cit și reluări ale unor piese din repertoriul formațiilor străine.

Deși este în spiritul formației de a nu divulga activitatea ei, din umbră altfel spus — a ceea ce pun ei la cale, am reușit să obținem pentru dumneavoastră cîteva informații.

La această oră formația are terminată partea muzicală și vocile a 10 piese noi, cîntece în aceeași manieră cu care ne-a obișnuit Phoenix. Cum,

PHOENIX

în general, la Phoenix textul a fost inspirat de linia melodică, de atmosfera piesei, și acum textele cu tematică vor fi scrise special pentru formație. Se va apela și de această dată la poezii cu care formația a mai colaborat. Au fost doar puține excepții (Andri Popa, Invocație) la care Phoenix a făcut muzica după text, fiind în ideea formației că textul, pentru a emana aceleași sentimente cu muzica, trebuie făcut după muzică, evitînd astfel exprimarea unor sentimente și atitudini la modul abstract.

De curînd a sosit în Timișoara și conducătorul formației, Nicolae Covaci care a adus cu el 12 compoziții noi. Împreună cu cele existente, acestea vor constitui probabil, tema unui viitor dublu album.

Dar iată componența. În foto de la dreapta la stînga: Nicolae Covaci (lider, g, voc), Erland Krauser (g, v), Mircea Baniciu (g, voc), Iosif Kappl (gb, voc) și de curînd revenit la Phoenix, lipit în stînga colajului nostru Cornel Liuba (ds). Și cu cei „800 de wați ai săi”, Adrian Grozdan, sonorizare. Alături de aceștia, e posibil să apară și o formație de dubași autohtoni (timișoreni) colaboratori ai formației.

Clișeul nostru este realizat cu prilejul mării sărbători populare care are loc în fiecare an în luna mai la Costești — sărbătoare prilejuită de

manifestările unite sub genericul „La trecutu-ți mare, mare viitor”. — Înțîlnire a tineretului cu istoria — organizate de U.T.C., Știința Tineretului și revista Amfiteatru. În planul al doilea pot fi observați dubașii din comuna Brănești (Făget), iar fotografia din dreapta reprezintă o parte din cei peste 25.000 de oameni care au fost prezenți cu această ocazie în munții Orăștiei, anul trecut.

În încheiere, iată cîteva rînduri dintr-o scrisoare sosită de curînd la redacție, semnată Dana Lozan — București, Valea Ialomiței nr. 5, bl. D 21 A 2:

„Mai bine de jumătate de spectacol, întreaga sală „Polivalentă” a fost în picioare, trîind, prin cîntec, alături de Phoenix. Este minunat să poți simți și asculta muzica pe care o iubești ca în săși viața! Este minunat să poți uita într-o singură secundă că timp de un an, diferite zvonuri au ucis „Phoenix-ul! Îmi pare neșus de rău că nu pot găsi acele cuvinte care să arate Timișoarei cit de mult iubim noi, pe acești minunați fii ai ei.

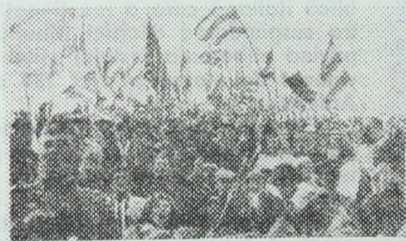
Aș avea o mare rugăminte: transmiteți „phoenixilor” multe mulțumiri și, din nou, aplauze din inimă din partea bucureștenilor pentru spectacolul oferit simbăt, 9 aprilie”.

IOAN BACALETE

Foto: CORNEL COLCHER

SPORT

Timișoara, trebuie să revină în fruntea trofeului Petschowscki

Oradea, Satu-Mare, Tr. Severin. Poli era încă în „B” și mulți dintre noi (profesorii ne vor ierta) liceeni fiind, chiuleam de la școală pentru a pleca la Satu-Mare sau Baia-Mare.

Seracin a terminat facultatea... A venit Dan Olteanu. „Al doilea”. Numărul nostru s-a mărit. Și tot la Mecanică, deși studenții erau de peste tot, elevii la fel. Lumea se oprea pe stradă să azeulte cîntecele noastre, repetate cu asiduitate. Deplasări se făceau de fiecare dată; distanța nu conta. Astfel au ajuns pînă la Brașov.

...Mai 1973. Peste 50.000 de spectatori, aflați pe marele stadion timișorean, salută victoria decisivă a studenților asupra F.C. Bihor, luînd astfel o opțiune serioasă pentru promovare. Noi? Eram poate 2.000, cu tobe, trompete, fulare, steaguri, ne-au ajutat și difuzoarele lui nea Mișa de la Casa studenților, totul pentru a fi auziți mai bine.

Ne-am cîștigat apoi dreptul de a avea la tribuna a II-a un loc al nostru, îngrădit, unde pătrunderea

se făcea pe bază de legitimații. Și asta pentru a fi mai uniți, mai aproape unul de altul. Și spațiul era mereu plin.

A venit apoi Emil Stoian. „Al treilea”. Ne-am mutat adunările la Electro (vechii sediu) în E.A. 1. Am continuat cu tot ce făcusem bun pînă atunci. Ba mai mult, în conducerea clubului nostru s-a cerut și un reprezentant al elevilor. Și s-a votat: Cornel Colcher, anul IV Lic. 1. Eram o forță! Au fost deplasări la Craiova, Cluj, București, Brașov, dar unde nu au fost! Peste tot aprecieri, valuri de aprecieri și admirații. Eram campioni trofeului Petschowschi!

Am fost mereu loiali față de adversari, dar și demni în fața infrîngerilor. (Vă amintiți? Poli, îți mulțumim, că-n finală ai ajuns!) Din păcate, odată cu plecarea lui Stoian a plecat și marea pleiadă de sufletiști ai clubului. Cei care intraseră la facultate eram în armată, pierzînd deci legătura.

Se încheiase o eră în istoria Suporter-Clubului.

De atunci se caută mereu. Se

caută noi membri, se popularizează, dar rezultatele sînt slăbuțe. În careul nostru sînt din ce în ce mai puțini devotați...

Crește numărul feluriilor indivizi care n-au nici o legătură cu noi. Nu are cine să-i oprească, locul ne rămîne aproape gol. Și astfel cîntecul nostru se transformă pe zi ce trece într-un cîntec al lebedei.

Iată de ce m-a mirat profund concepția greșită pe care și-au format-o colegii de la Construcții despre noi. I-am văzut așezați vizavi, la tribuna I. Ne ocolesc și nu vor să mai aibă de-a face cu noi. De ce? Oare nu mai merităm considerația din trecut? Girul nostru e atît de slab?

Eu le-aș propune ca împreună să formăm un Suporter-Club puternic, demn de ceea ce a fost mai înainte, amintindu-le că nu poate fi vorba de o concurență neloială, dar că oricui îi este greu să-și accepte o condiție vitregită după ce a deținut ani de-arîndul supremația.

Concurenții neloiali am avut noi destui, pe vremea cînd eram la început. Iar referitor la asta, fiecare din vechea gardă poate aduce destule exemple.

Coeziunea sufletească dintre suporterii dragi colegi, ar trebui realizată între cele două grupări, pentru ca trăinicia punții, așezată între ce a fost și ce va fi, să nu stea sub semnul întrebării. V-o spune un sentimental al acestei pasiuni și e bine să-l credeți.

Și atunci, vremea în care Timișoara era în fruntea trofeului Petschowschi nu va rămîne doar o simplă amintire.

Pînă atunci, nu mai trageți în pianist. În definitiv, face și el ce poate.

MIHAI JUNEA

